

[Ebba Strange]

tigt, som det er sagt både fra justitsministerens og fra hr. Hagen Hagensens side, at et flertal i udvalget fraråder, at man laver en lovgivning om registreret partnerskab. Men så synes jeg, at jeg skylder at oplyse Tinget om, at dette flertal, der fraråder, består af 6 medlemmer, og mindretallet består af 5. Så det er altså et meget stort mindretal – så stort, som mindretallet overhovedet kan være i en kommission, der består af 11 medlemmer – der indstiller, at man gennemfører en sådan lovgivning.

Når hr. Hagen Hagensen så tillader sig at klassificere de medlemmer af kommissionen, der går ind for registrering af partnerskab, og dem, der går imod det, som om de, der går ind for det, er en særlig slags mennesker, der ikke er så meget værd som dem, der går imod det, så synes jeg, det er en helt upassende måde at omtale kommissionens medlemmer på. Jeg går ud fra, at når justitsministeren har nedsat en kommission, så betragter han alle de medlemmer, der sidder i kommissionen, som fuldt værdige medlemmer af den. Ellers skulle man jo f.eks. have givet deres stemmer forskellig vægt, hvis de ikke var lige meget værd.

Jeg betragter dem alle som lige meget værd, og jeg synes ikke, det er ligegyldigt, at ønsket om at få mulighed for at registrere partnerskab kommer fra de grupper, der mere end flertallet repræsenterer de mennesker, der oplever, at der mangler en lovgivning på dette område, og så i øvrigt fra en læge, som jeg troede var meget anerkendt i Danmark, nemlig professor Hertoft. Men også repræsentanterne for bøsserne og de lesbiske og fra Dansk Kvindesamfund betragter jeg som fuldt værdige medlemmer af denne kommission, og jeg synes, det er vigtigt at lytte til, hvad de siger.

Og når de siger, at det vil være medvirkende til en ligestilling af bøssers og lesbiskes forhold her i landet at få en mulighed for at registrere partnerskab, så synes jeg, det er en retfærdighedshandling, et flertal i Folketinget foretager over for disse grupper.

Det siger jeg også for at imødegå noget af den kritik, der er kommet her i dag om, at dette skulle være et angreb på ægteskabet. Jeg skal ikke kommentere fru Pia Gjellerups svar til fru Inger Stilling Pedersen, men sige, at når jeg er medforslagsstiller til forslaget, og når vi i Socialistisk Folkeparti bakker det op, så er det, fordi vi gerne vil være med til at give mennesker

øgede muligheder, og ikke for at indskrænke mulighederne for nogen. Vi indskrænker jo ikke mulighederne for et eneste menneske i dette land ved at fremsætte dette forslag, men vi øger mulighederne for nogle, der har følt og oplevet, at det var var nogle ting, der var lukket for dem. Derfor synes jeg, man skylder helt over målet, når man siger, at det her vil være eller er et angreb på ægteskabet.

Om justitsministeren har ret i, at det i udlandet vil blive kaldt ægteskab mellem homoseksuelle, skal jeg såmænd ikke gå nærmere ind på. Jeg ved ikke, hvad udlandet har tænkt sig at kalde det her. Jeg er glad for fru Pia Gjellerups indlæg om, at vi måske skulle kalde det noget andet end registreret partnerskab. Det er et partnerskab, vi er ved at lovgive om. Det, lovgivningen så går ud på, det er, at partnerne kan gå hen og lade sig registrere. Men hvad vi skal kalde det, kan vi snakke om i udvalget; det skal eventuelt bare hedde lov om partnerskab. Og hvad de vil kalde det i udlandet, må de jo så selv finde ud af.

Når jeg så er ved dette med udlandet, så vil jeg godt sige, at nu har både justitsministeren og hr. Hagen Hagensen talt om den nordiske retsenhed. Jeg synes, det er godt, at vi diskuterer retspolitik i Norden, jeg synes, det er godt, hvis vi kan nærme de nordiske landes lovgivninger til hinanden. Jeg ved, at det nogle gange er svært.

Jeg ved, at det var meget svært at få loven om fælles forældremyndighed igennem dette Folketing, til trods for at den gjaldt både i Norge og i Sverige, og det var de samme personer og partier, som i dag taler om nordisk retsenhed, der var modstandere af, at vi i vores lovgivning skulle følge Norge og Sverige i forslagene om fælles forældremyndighed. Sådan er det jo i de nordiske lande, at nogle tager teten på nogle områder, og så følger de andre nok efter, mens andre tager teten på andre områder, og så følger de andre nok også efter. Det er en udvikling, og det er det på disse områder.

Jeg mener, at vi lever i et samfund, der er i udvikling, og dette at foretage denne retfærdighedshandling over for de mennesker, der ønsker at leve sammen med en person af samme køn, er det, vi er modne til i dag i Danmark, og så er jeg sikker på, at man nok også bliver det i de andre lande. Jeg tror, det vil virke inspirerende på de andre lande og sætte gang i en proces, sådan at de andre lande vil følge efter.